

Arrest

nr. 90 610 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VARGA en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

te zijn. U werd 27 jaar geleden geboren in het dorp Deh Naw, district Mohammad Agha, provincie Logar. U bent niet getrouwd. U woonde er met uw ouders, zus en twee broers. Sinds 15 januari 2009 werkt u voor 'Nezamuddin Awlia Construction Company (NCC)'. U was verantwoordelijk voor het afleveren van materiaal voor het bouwproject van het ANA (Afghan National Army) in het district Khair Kot, provincie Paktika. U verdiende hier 500 dollar per maand mee.

In het begin van de 10e maand 2011 werd u een eerste keer gebeld door de taliban. Zij vroegen u hen te helpen en te participeren in de jihad. Zij belden u die dag verschillende keren. U weigerde echter dit te doen en tijdens het laatste telefoontje zeiden ze u dat u hier spijt van zou krijgen. Een week later - op

het einde van de 10e maand 2011 - werd u ontvoerd. De taliban drongen 's nachts het huis binnen, blinddoekten u en namen u mee. Ze vertelden uw familie dat als zij hierover iets tegen iemand zouden vertellen, ze hen zouden vermoorden. De derde nacht slaagde u erin te ontsnappen doordat uw bewakers wegvluchtten vanwege het ANA dat zich in de buurt zou bevinden en eraan zou komen. U keerde terug naar huis en diezelfde dag vertrok u met de hulp van een smokkelaar naar Europa.

Op 21 januari 2012 kwam u aan in België en twee dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument); drie contracten met het bouwbedrijf NCC en uw badge als werknemer bij NCC.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie doch wel van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende uw opsluiting en ontsnapping dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan uw asielmotieven geen geloof meer kan worden gehecht. Dat de taliban u zouden opsluiten in een kamer waar zich een put met wapens zoals "raketten en Kalasnikovs" bevonden is niet aannemelijk (CGVS vraag 82). Er kan redelijkerwijs van uitgegaan worden dat de taliban niet zo onvoorzichtig - of zelfs idioot - zouden zijn om u op te sluiten op een plek waar u zich toegang zou kunnen verschaffen tot een dergelijk arsenaal aan wapens. Aangezien u zich in dezelfde kamer bevond als die wapens bestond er een redelijke kans dat u die wapens zou vinden en die tegen de taliban zou gebruiken. Daarom is het absoluut ongeloofwaardig dat de taliban u op zo een plaats zouden opsluiten. Verder is het hoogst merkwaardig dat de taliban u zouden ontvoeren om u op die manier te dwingen met hen samen te werken (CGVS vraag 81). Dit lijkt niet de ideale manier om een volwassen man aan te zetten tot coöperatie met de taliban en een betrouwbare samenwerking op touw te zetten.

Daarnaast hebt u er moeite mee een gedetailleerd verslag te geven van de dag waarop u ontvoerd werd en de drie dagen dat u gevangen zat (CGVS vragen 63, 77-80). U slaagt er niet in meer te vertellen dan dat "ze u de eerste nacht sloegen, ze u eten brachten en ze u vertelden dat de 'Maulvi' (Islamitische, religieuze titel) zou komen om met u te spreken" (CGVS vraag 80). U blijft steeds erg oppervlakkig en u bent niet in staat een spontaan en doorleefd verhaal te vertellen. Van iemand die ontvoerd is geweest en drie dagen in gevangenschap heeft doorgebracht kan verwacht worden dat hij hier uitgebreider zou kunnen over vertellen. Het betreft per slot van rekening een zeer beangstigende ervaring waarover u doorleefde en indrukken zou moeten kunnen weergeven. Dat u dat niet kan, laat toe te twifelen aan de waarachtigheid van uw asielmotieven.

Bovendien stelt u dat u de eerste nacht zwaar geslagen werd, maar ondervond u hiervan klaarblijkelijk weinig last toen u ontsnapte en u "liep en liep tot 's morgens vroeg" (CGVS vragen 49, 80-82, 85, 96). Wanneer iemand hard geslagen wordt mét wapens mag er aangenomen worden dat die persoon daar nog enige dagen serieuze hinder van zou ondervinden, mogelijks zelfs zwaar is toegetakeld, en een dergelijke lichamelijke toestand niet zo evident is zeker wanneer hij een hele nacht moet lopen. Daar u hier klaarblijkelijk geen last van ondervond, relateert de ernst en de geloofwaardigheid van de slagen die u beweerde gekregen te hebben.

Overigens is de wijze waarop u kon ontsnappen al even merkwaardig. De taliban zouden plots op een avond, gealarmeerd door geluiden van het Afghaanse leger, uw kamer zijn binnengerend, wapens uit de put hebben genomen en u alleen hebben achtergelaten, én de deur van de kamer (én dus ook van hun wapendepot) niet opnieuw hebben afgesloten. Hierdoor kon u naderhand gewoon buiten stappen en wegrekken. Dat de Taliban zo laks te werk zouden zijn gegaan - ze gaven u immers de kans om te vertrekken én zelfs hulp te gaan zoeken bij Afghaanse militairen in de buurt én zodoende ook hun wapenopslag te verklikken - komt bijzonder ongeloofwaardig over (CGVS vraag 82). Zelfs in de veronderstelling dat u voor hen op dat moment niet meer zo interessant was, zouden zij op een ander manier met u hebben afgerekend dan dat ze u gewoon de kans gaven vrijuit te gaan. Deze handelwijze strookt niet met de doorgaans zéér meedogenloze aanpak van de Taliban.

Voorts weet u niet hoeveel keer u gebeld werd door de taliban: u twijfelt tussen twee of drie keer (CGVS vragen 51-53, 55, 58). Indien u werkelijk "twee of drie keer" op dezelfde dag telefonisch bedreigd zou geweest zijn door de taliban zou u toch moeten kunnen zeggen of het nu twee of drie keer was. Nadien spreekt u zich ook tegen wanneer u stelt dat u "de eerste twee keer dacht dat het vrienden waren en u de derde keer begon te twifelen of het misschien toch taliban waren". Het feit dat u eerst herhaaldelijk volhoudt dat u niet precies weet hoeveel keer u gebeld werd om dan een vraag later te beweren dat u drie keer gebeld werd, duidt op een gebrek aan consequentie en laat uitschijnen dat u uw verhaal aanpast al naargelang het u uitkomt. Hiermee wekt u de indruk dat u dit alles niet zelf hebt

meegemaakt. Dat u aanvankelijk vertelde dat ze elke keer dat ze belden telkens hetzelfde zeiden, versterkt dit vermoeden (CGVS vraag 54)

De vaststelling dat u er onvoldoende in geslaagd bent uw verklaringen aannemelijk te maken, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: ze zijn een aanduiding van uw functie, identiteit en herkomst, die door het CGVS niet worden betwist.

Hoewel u verklaart afkomstig te zijn van het district Mohammed Agha in de provincie Logar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Kabul, stad Kabul te worden beoordeeld en dit om volgende redenen.

Voor een volwassen ongehuwde man die scholing heeft genoten (tot de 7e klas ttv. het communistische regime toen er gedegen onderwijs werd gegeven) en een - naar Afghaanse normen - goedbetaalde job in een 'Construction Company' uitoefende (500 USD per maand) is het mogelijk om zich in Kabul te vestigen (CGVS vragen 8, 9, 36). Vooral ook omdat u stelt dat het hoofkantoor van uw bedrijf in Kabul ("Qalai Fatullah") was gevestigd en u, afhankelijk van de opdracht, ook soms vanuit Kabul met goederen moest vertrekken naar andere regio's. Met andere woorden, Kabul-stad is voor u geen onbekende stad, maar een stad waar u beroepshalve banden mee heeft en u vertrouwd is. U geeft overigens zelf aan dat de afstand tussen uw dorp in Logar en Kabul slechts 30 km bedraagt, dat u zelfs thuis kon blijven slapen indien u de volgende ochtend in Kabul moest zijn voor uw werk (CGVS, vragen 27 tot en met 31). Dit betekent dat, mocht u zich in Kabul-stad vestigen, de afstand tussen u en uw familie minimaal blijft en zeker overbrugbaar is aangezien u al vertrouwd bent met het woon-werkverkeer tussen Logar en Kabul. Daarenboven toont bovenstaande redenering aan dat er aan uw asielmotieven geen geloof dient gehecht te worden en dat uw vrees aldus geneutraliseerd wordt, ook wanneer u zich in een grootstad zoals Kabul zou bevinden. Hieruit blijkt dat u over de middelen en de mogelijkheid beschikt in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Kabul is voor u dus praktisch, veilig en legaal toegankelijk.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker is van mening dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas in de bestreden beslissing gebaseerd wordt op vijf overwegingen die details zijn en waarbij er te kort door de bocht wordt gegaan. Verzoeker stelt vooreerst, in verband met zijn verklaringen rond zijn opsluiting en ontsnapping dat het Commissariaat-generaal het nochtans doorleefd vertelde verhaal heel gemakkelijk naast zich neerlegt. Hij herhaalt dat op de dag dat hij kon vluchten, de Taliban zijn kamer binnenstormden, in de hoek van de kamer een ondergrondse opbergplaats openden en wapens eruit haalden. Het is volgens hem zeker niet onmogelijk dat deze opbergplaats niet kon worden ontdekt. Verzoeker vraagt zich af welke ideale manier de Taliban zou moeten hebben hanteren om geloofwaardig over te komen. Verzoeker citeert uit het rapport van het UNHCR van 17 december 2010 (*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*) en meer bepaald de passage waar wordt gesteld dat anti-regeringsgroeperingen burgers viseren die banden hebben met of worden beschouwd als steun biedend aan de Afghaanse regering en de internationale gemeenschap. Verder meent verzoeker dat hij zijn verhaal van de ontvoering van begin tot eind vertelde, zonder twijfel en met de nodige details. Hij verwijst daarvoor naar de notities van zijn advocaat. Wanneer hij werd onderbroken door een vraag van de interviewer, kon hij telkens zonder twijfel antwoorden, stelt hij. Er is volgens hem dus geen sprake van enige “moeite” of van een gebrek aan een “gedetailleerd verslag”. Verzoeker stelt voorts dat hij, toen hij kon ontsnappen, is blijven lopen tot hij een auto kon stoppen en dat er moeilijk iets anders kan worden verwacht. Hij stelt namelijk dat hij meermaals heeft getoond op welke manier hij de slagen van de Taliban van de eerste dag afweerde en dat hij zijn litteken op zijn onderarm heeft getoond. Hij meent dat hij op geen enkel moment voorgehouden heeft dat de slagen hem zouden hebben verhinderd te lopen. Verzoeker begrijpt niet waarom de wijze waarop hij kon ontsnappen merkwaardig zou zijn. Het is voor hem onduidelijk welke bewijsnorm het Commissariaat-generaal hier hanteert en waaraan het merkwaardige karakter wordt getoetst. Daarnaast worden zijn verklaringen tijdens het interview niet volledig weergegeven. Hij herhaalt zijn verklaringen desbetreffend en verwijst naar de notities van zijn advocaat. Het Commissariaat-generaal hecht volgens verzoeker meer belang aan het feit dat hij niet weet hoeveel keer hij werd opgebeld door de Taliban, dan nodig. Hij meent dat hij wou vermijden fouten te vertellen die achteraf zouden worden afgedaan als leugens. Hij meent dat het wel degelijk een doorleefd verhaal is en verwijst naar de zinsnede uit de notities van zijn advocaat: “*De derde keer toen ik werd opgebeld, begon ik te twifelen of het toch niet de Taliban waren*”. Samenvattend zijn deze vijf overwegingen volgens verzoeker onvoldoende om te besluiten dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Hij citeert de artikelen en stelt dat het vaststaat dat hij binnen de hoedanigheid van vluchteling valt. Door zijn job voor ANA wordt zijn leven bedreigd door de Taliban, zegt hij. De telefonische bedreigingen en zijn ontvoering hebben volgens hem een gegronde vrees voor vervolging doen ontstaan. Hij citeert opnieuw uit het rapport van het UNHCR van 17 december 2010 en meer bepaald de passage omtrent ‘Potentiële risico profielen’. Volgens hem stemt zijn profiel als werknemer voor ANA overeen met de door het UNHCR bestempelde bijzonder precare en gevaarlijke situaties. Hij wijst er dan ook op dat het UNHCR aanmaant om de potentiële risico’s voor de individuen met een dergelijk profiel met de nodige voorzichtigheid in te schatten. Hij meent dat deze gegronde vrees vandaag nog steeds bestaat, aangezien zijn familie bij een tweede telefoontje met verzoeker gevraagd heeft om hen niet meer te

bellen omdat de Taliban nog steeds naar hem vraagt en het volgens verzoeker algemeen geweten is dat de Taliban zeer actief is in geheel Afghanistan, inclusief de provincies Logar en Kabul. Verzoeker verwijst naar de notities van zijn advocaat en naar recente persberichten die hij als bijlage heeft toegevoegd. Verzoeker stelt dat, zelfs indien men van oordeel zou zijn dat de omstandigheden die verzoeker ertoe hebben aangezet Afghanistan te verlaten, verdwenen of gewijzigd zijn, dit niet uitsluit dat hij bescherming krijgt, aangezien er sprake is van zeer ernstige trauma's. Hij besluit dat zijn vrees redelijk is en stelt dat, opdat een persoon als vluchteling kan worden beschouwd, hij niet eerst moet zijn vervolgd. Een redelijke kans dat vervolging zal plaatshebben is volgens hem voldoende.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker wordt hem de subsidiaire bescherming geweigerd omdat zijn verhaal ongeloofwaardig is en omdat hij in Kabul zou kunnen wonen. Het eerste argument werd volgens verzoeker reeds weerlegd in het verzoekschrift. Met betrekking tot het tweede argument wijst verzoeker er vooreerst op dat, door de mogelijkheid uit te zoeken voor verzoeker om zich in Kabul te vestigen, het Commissariaat-generaal toegeeft dat het geen optie is terug te keren naar verzoekers familie in Logar. Verzoeker verwijst daarnaast naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal, die hij als bijlage toevoegt, inzake asielaanvragen van Afgaanse asielzoekers, waarin dat er wordt gesteld dat er een mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is aan Afgaanse asielzoekers afkomstig uit Logar. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is van Logar en niet van Kabul. Door ervan uit te gaan dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in Kabul oordeelt het Commissariaat-generaal volgens verzoeker tegen zijn eigen nota in. Hij benadrukt ook dat, door zich te vestigen in Kabul, het gevaar voor vervolging door de Taliban niet verdwijnt. Verzoeker bespreekt verder de situatie in Afghanistan en verwijst daarvoor opnieuw naar het rapport van het UNHCR en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Volgens verzoeker getuigen een aantal persberichten van de onveilige situatie in Afghanistan, inclusief Kabul.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een taskara, drie arbeidsovereenkomsten en arbeidsbadges, notities van zijn advocaat van het verhoor, het Rapport van het UNHCR van 2010, recente persberichten, reisadvies FOD Buitenlandse zaken en een beleidsnota van het Commissariaat-generaal.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn gevangenschap geenszins aannemelijk zijn. Zo acht de Raad, in tegenstelling tot verzoeker, het niet geloofwaardig dat de taliban hem heeft opgesloten in een kamer waar zich een put met wapens zoals "raketten en Kalasjnikovs" bevonden (gehoorverslag CGVS, vraag 82). Ook wordt vastgesteld dat verzoeker er moeite mee heeft een gedetailleerd verslag te geven van de drie dagen dat hij gevangen zat (gehoorverslag CGVS vragen 77-80). Verzoeker slaagt er niet in meer te vertellen dan dat "ze hem de eerste nacht sloegen, ze hem eten brachten en ze hem vertelden dat de 'malawi' zou komen om met hem te spreken" (CGVS vraag 80) en dit terwijl hem uitdrukkelijk gevraagd werd om in detail en zelfs "uur per uur" te beschrijven wat er gebeurde tijdens zijn gevangenschap. Van iemand die drie dagen in gevangenschap heeft doorgebracht, kan overigens verwacht worden dat hij hier uitgebreider zou kunnen over vertellen. Het betreft immers een zeer beangstigende ervaring waarover verzoeker toch doorleefde indrukken zou moeten kunnen weergeven. Waar verzoeker verwijst naar de nota's die zijn raadsman tijdens het gehoor heeft genomen dient er op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS van 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS van 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om voormelde vaststelling te weerleggen. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker niet met zekerheid weet te zeggen hoeveel keer hij gebeld werd door de taliban. Verzoeker stelt herhaaldelijk twee of drie keer telefonisch te zijn bedreigd (gehoorverslag CGVS vragen 51-53, 55, 58). Het feit dat hij dit niet met zekerheid kan zeggen ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Bovendien spreekt verzoeker zich ergens tegen wanneer hij enerzijds herhaaldelijk volhoudt dat hij niet precies weet hoeveel keer hij gebeld werd en anderzijds verklaart dat hij "de eerste twee keer dacht dat het vrienden waren en hij de derde keer begon te twijfelen of het misschien toch taliban waren" (gehoorverslag CGVS, vraag 60). Het feit dat verzoeker thans opnieuw stelt niet te weten hoeveel keer hij werd gebeld door de Taliban en het argument dat zijn verklaringen getuigen van een doorleefd verhaal, kunnen geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.3. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen *supra* (in punt 2.2.) werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. De stukken die verzoeker ter staving van het relaas bijbrengt, zijnde drie arbeidsovereenkomsten en arbeidsbadges, kunnen hoe dan ook geenszins enige bewijswaarde hebben. Verzoekers identiteit wordt *in casu* niet betwist, aldus is zijn taskara evenmin dienstig. De verwijzing naar de uiteenzetting over risicoprofielen in Afghanistan in het rapport van het UNHCR (*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*) van 17 december 2010 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR van 17 december 2010. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011) blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de stad Kabul is er sinds 2010, zo stelde Afghan NGO Safety Office (ANSO) vast, een afname van het geweld, dit in contrast met een toename in de rest van het land, en wordt de veiligheidstoestand rustig genoemd. Blijkens het Cedoca-rapport heerst er nog wel geweld, bestaande uit voornamelijk zelfmoordaanslagen en bembommen, doch is dit eerder gericht tegen "highprofiledoelwitten". Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen onder andere ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afgaanse en internationale patrouilles. Uit voornoemd rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen doch dat de gewone Afgaanse burgers bij deze aanvallen niet worden geviséerd. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De aangehaalde en bijgevoegde persberichten zijn niet van aard om voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyses te ondergraven. Ze tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De persberichten die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de provincie Wardak en in de provincie Logar kunnen bovendien niet dienstig worden aangewend ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul. De persberichten omtrent incidenten in de hoofdstad Kabul en het reisadvies doen geen afbreuk aan de voormelde informatie, doch sluiten hierbij aan. Ook uit deze persberichten en het reisadvies blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul gericht is tegen "highprofiledoelwitten" zoals ambassades en overheidsgebouwen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF